

Георги Мишев

Между думите

Един селянин от Югла много искаше синът му да стане кмет. Защото никак не е лошо да управляваш цяло село. И защото е приятно, когато те попитат кой си, да отвърнеш: „Аз съм бащата на кмета.“

Но как се става кмет?

Трябва да имаш много пари. Или много земя. И, разбира се, да имаш нещо в главата си.

„Пари се печелят. Ниви се купуват – мислеше си селянинът. – Но как да разбере дали синът ми има нещо в главата си?“

Реши, като тръгне на воденицата, да го вземе със себе си. Едно време по водениците се събираше много народ. Камъните вървяха бавно, брашното се мелеше с дни и мливарите, като си нямаха друга работа, седяха и си приказваха.

– Ще слушаш добре какво си приказват хората и после ще ми разтълкуваш думите им – каза бащата на сина си.

Този ден на воденицата завариха само един старец. Седеше на припек, пушеше с глинена луличка й мустаците му бяха пожълтели от тюневия дим.

– Ти си добре... – каза старецът на селянина. – Има кой да ти помага. На времето и аз така ходех с моя баща по водениците... Като овършеем хармана, натоварим колата, впрегнем воловете и по цяла неделя не се завръщаме...

Подир малко пристигна друг мливар. Той седна при тях и започна да хвали жена си. Била много работлива, голяма чистница и умеела да готви вкусни гозби – пръстите си да изядеш.

Ето че се зададе трети мливар. Зад колата му вървеше завързан хубав алест кон. Още неседнал при другите, мливарят започна да разправя как купил коня от един търговец. Как се пазарили дълго, как търговецът искал да го измами, но на края се разбрали, наброил му много пари и взел коня...

Вечерта селянинът попитал сина си:

– Е, казвай сега какво научи днешния ден.

– Много неща, татко! Най-напред научих от оня старец, че едно време са ходели на воденица, след като овършеят хармана. Научих още, че един ден, като реша да се женя, трябва да търся работлива жена, голяма чистница и да умее да готви вкусни гозби – пръстите да си изядеш.

– Друго?

– Друго, татко, разбрах, че когато си купувам кон, трябва да се пазаря дълго и да гледам търговецът да не ме измами.

Селянинът въздъхна, помълча малко и рече:

– Няма да стане кмет от тебе! Нищо не си разбрал от приказките на хората.

– Защо, татко? Цял ден ги слушах, думица не съм пропуснал...

– Не е достатъчно само това, момчето ми. Един кмет трябва да разбира не само думите, но и между думите... Когато старецът с луличката ми каза: „Ти си добре, има кой да ти помага“ – и разказа как е ходил с баща си на воденица, той искаше да сподели мъката си, че няма деца. А кой каквото си няма, за това обича да говори.

– Добре, татко, но другият нали има жена, защо говореше за нея?

– Той не говореше обикновено. Той я хвалеше. Искаше да ни каже колко много я обича. Навярно вече е разбрал, че не я обича, и говори така, защото се страхува, че и хората могат да разберат това...

– Да си призная, татко, това не го проумявам...

– Като пораснеш, ще го проумееш.

– Кажй и за третия, с хубавия кон.

– Работата при него е съвсем ясна – каза бащата. – Конят е откраднат.

– Не може да бъде! Нали разказваше колко дълго са се пазарили, как искал оня да го измами, на края се разбрали, броил му парите и взел коня.

– Точно това е съмнително! Толкова много думи той изговори, за да скрие истината...

Още бащата неиздумал това, на плочника пред воденицата се чул конски тропот. Пристигнала стража и арестувала конекрадеца.

КРАЙ

© Георги Мишев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9198>]